

ตำนานฉบับพิเศษ

8 Magic Touch สัมผัสรั้นซ่อนรัก ภาคพิเศษ

มาร์ธาเดินทอดน่องอยู่ในสนามของโรงเรียน ตื่นตากับความรู้สึกของการเป็นนักเรียนที่คิดถึงและห่างหายไปนาน

นี่ยก่อนถึงหลายวันก่อนที่กลับมายังโลกใบเดิมแล้วได้รับรู้ความจริงบางอย่างที่น่าตกใจยิ่งกว่าตอนที่ทะลุไปยังโลกต่างมิติเสียอีก

เรื่องแรก ช่วงเวลาหลายปีที่เธออยู่ในโลกต่างมิติ เวลาในโลกใบเดิมกลับยังไม่ถึงหนึ่งปี แต่เนื่องจากเธอหยุดเรียนไปนาน ทางโรงเรียนจึงให้เธอซ้ำชั้น

เรื่องที่สอง ตัวตนที่แท้จริงของเพื่อนร่วมชั้นในโรงเรียนสาธิตของมหาวิทยาลัยชั้นไฮน์ลั่วนไม่ใช่คนธรรมดา

นั่นเป็น 'ตัวตายตัวแทน' ที่ผู้อำนวยการดูแรนด์ ร็อกซี หรือก็คือคุณอาร็อกซีตั้งใจ 'รวบรวม' มาไว้ในเขตการศึกษาเดียวกันโดยเฉพาะเพื่อเอาไว้อำนวยความสะดวกในยามจำเป็นวันข้างหน้า จะได้ถีบไปยังสถานที่ที่ใช้งานได้...เหมือนกับเธอ

คิดแล้วมาร์ธาก็เข้าอ่อนทรุดลงนั่งที่พื้นอย่างหมดแรง ปล่อย

ให้ความมืดครึ้มหม่นหมองปกคลุมอยู่รอบตัว

จู่ๆ เธอก็รู้สึกว่าคุณชีวิตของตัวเองช่างต่ำเตี้ยเรี่ยดินเหลือเกิน

ครูเดียวมารัธาก็เรียกกำลังใจกลับคืนมา ลูกขึ้นเดินไปยังห้องเรียนของตัวเอง

ใช่แล้ว ต่อให้ชีวิตของเธอมีก่าน้อยแล้วยังไง

ตอนนี้เธอไม่ใช่เทพีแห่งดวงดาวบ้างอะไรนั่นแล้ว ไม่ต้องสนใจเรื่องเหลวไหลอย่างเรื่องจะแต่งงานกับบรรดาหัวหน้าเผ่าหรือไม่ หรือเรื่องแปลกๆ นำปวดหัวพวกนั้นอีกแล้ว และยังไม่อยากรู้ว่าหลังจากนั้นริเจียวกับอากิจิพีจะคิดบัญชีกับเอสเธอร์ยังไง!

ความสัมพันธ์สามเฒ่าพิลึกก็ค่อนข้างลัวแบบนั้น ไม่ใช่เรื่องที่ 'คนหนุ่มสาว' อย่างเธอจะยื่นมือเข้าไปสอดได้

เธอเป็นว่าตอนนี้เธออยากใช้ชีวิตแบบนักเรียนชั้นมัธยมปลายธรรมดาๆ!

แต่ว่า...

"มารัธ่า ทำไมเธอถึงมาอยู่ที่นี่ล่ะ"

ได้ยินเสียงที่คุ้นหู มารัธ่าจึงหันไปมองแล้วก็เรียกด้วยความแปลกใจ "รุ่นพี่?!"

เด็กหนุ่มพูดลัวหัวเราะ "เรียกฉันว่าซานโรสเหมือนเมื่อก่อนเถอะ!"

"อ้อ...คะ" มารัธ่าเองก็หัวเราะไปด้วย

"ใช่แล้ว คุณอาร็อกซีมีภารกิจจะให้เธอทำ เตียวอล่าลิ้มไปที่ห้องรับรองแขกล่ะ!"

"...ฉันต้องไปหรือ"

มารัธ่าไม่อยากไปรับภารกิจเลยสักนิด เพราะว่าภารกิจที่ดูแรนด์ ร็อกซีมอบหมายให้ไม่มีทางเป็นเรื่องดีแน่!

10 Magic Touch สัมผัสรักร้อนซ่อนรัก ภาคพิเศษ

"ต้องไปสิ" ซานโธสรู้สาเหตุที่มาร์ธาไม่อยากไป จึงเกลี้ยกล่อมด้วยความหวังดี "วางใจเถอะ คุณอาร์ค็อกซี่ไม่ทำให้เธอลำบากใจหรอก ไม่นานหลังจากทำภารกิจเสร็จแล้วอาจมีเรื่องดีๆ เกิดขึ้นก็ได้!"

ได้ยินแล้วมาร์ธาก็อดแย้งในใจไม่ได้ว่าถ้ามีเรื่องดีๆ เกิดขึ้นจริง เธอก็คงไม่ถูกเอาไปปล่อยให้เป็นธิดาเทพตัวปลอมในโลกต่างมิติแล้วยิ่งไม่ต้องแก้ปัญหาครอบครัวให้ชาวบ้านอย่างลำบากลำบากแบบนั้น รับสืบทอดตำแหน่งของคนอื่นมา กลายเป็นเสาหลักของโลกต่างมิติ ต้องทุ่มเทความพยายามเปลี่ยนแปลงความเป็นอยู่ของคนที่นี่แล้วไปซ้ำร้ายแม้กระทั่งเรื่องแต่งงานของคนอื่นเธอก็ยังต้องสะสางด้วย...

ซี 'เรื่องดีๆ' พรรคินั้นเธอไม่เอาด้วยหรอก!

"เอาเป็นว่าเธอต้องไปที่ห้องรับรองแขก ถ้าไม่ไปละก็ คุณอาร์ค็อกซี่บอกไว้ว่าเธอจะเจอปัญหาแน่"

พูดจบซานโธสก็ผายมือ เรังผีเท่าเหมือนมีภูระดวนเรื่องอื่นต้องทำต่อ

มองส่งซานโธสไปแล้ว มาร์ธาก็อดทอดถอนใจไม่ได้ นี่ก็คือตัวตายตัวแทนที่ดีที่สุดที่ยอมทำงานให้คุณอาร์ค็อกซี่จนไม่มีเวลาพักผ่อน "ไม่ไปที่ห้องรับรองแขกก็จะเจอปัญหานั่นหรือ" มาร์ธาพิมพ์อย่างไม่พอใจ "ฮึ ด้วยพลังของฉันในตอนนี้นะจะมีปัญหาอะไรได้ อยกาชูฉันก็ไม่ใช่ว่าวิธีนี้มันงั้น คุณอาร์ค็อกซี่"

อาศัยกลางสังหรณ์ของตัวเอง มาร์ธาตัดสินใจไม่ไปรับภารกิจที่ห้องรับรองแขก

แน่นอน เด็กสาวเองก็ถือโอกาสโดดเรียนในวันนี้ด้วย!

ขณะที่มาร์ธากำลังเตรียมตัวเดินออกจากประตูโรงเรียน บนดาดฟ้าของอาคารเรียนที่อยู่ใกล้กับประตูโรงเรียนมากที่สุดพลันมีเงาดำหลายร่างปรากฏขึ้นแล้วจับตาดูเธอเดินออกไป ก่อนจะหายลับ

ไป

ย้ายอยู่บนถนนอันศิวิไลซ์ มาร์ธา รู้สึกได้ว่ามีสายตาคู่หนึ่งกำลังจ้องเธอเขม็ง

แม้เธอจะลองมองหาต้นตอตามทิศทางของสายตา แต่ทุกครั้งที่หันขวับไป สายตาคู่นั้นก็จะหายไป ทำเอาเธอหงุดหงิดรำคาญใจ ไข้แล้ว หงุดหงิด

เพราะสายตานั้นสะท้อนความรู้สึกที่มากมายเกินไป หากบอกว่าเป็นศัตรูก็ไม่ถือว่าใช่ ดีความโดยรวมแล้วมีทั้งความรักใคร่ เคารพนับถือ ปกป้อง แอบส่อง เจตนาไม่ดี รวมถึงความรู้สึกแอบจิตด้วย

วิเคราะห์ได้จากจุดนั้นว่าคนที่จับตาดูเธออยู่ไม่ได้มีแค่คนเดียว น่าจะมีหลายคน...บ้าที่สุด!

ท่านอาตี๋นัมกับพวกหัวหน้าเผ่าคงไม่ได้ไล่ตามมาถึงโลกนี้กันหมดหรอกนะ?!

มาร์ธาเร่งฝีเท้าพาตัวเองเข้าไปปะปนกับฝูงชน หวังว่าจะพ้นจากสายตาของอีกฝ่ายได้ และด้วยพฤติกรรมเช่นนี้ของเธอทำให้เงาร่างที่ซ่อนตัวอยู่ไกลๆ เริ่มลนลานแล้วพากันไล่ตามติดเด็กสาว

วิ่งอยู่พักใหญ่มาร์ธาก็สังเกตเห็นว่ามีร้านดอกไม้อยู่ข้างหน้า รู้สึกว่าน่าจะเป็นที่หลบซ่อนได้ดี เธออาศัยฝูงชนที่คลาคล่ำเบียดเบียดสายตาของผู้สะกดรอยตาม หลบวูบเข้าไปซ่อนตัวในร้านดอกไม้อย่างฉับไว แล้วสังเกตเห็นกลุ่มคนที่จับตาดูเธอ

"ยินดีต้อนรับครับ ไม่ทราบว่ามีอะไรให้รับใช้ครับ"

เสียงคุ้นหูดังมาจากด้านหลังมาร์ธาจนเธอชะงักก็ไปครู่หนึ่ง ก่อนจะหันขวับไปมองด้วยความประหลาดใจ อีกฝ่ายคือ... เทพหมีแพร์?!

12 Magic Touch สัมผัสรักร้อนชอนรัก ภาคพิเศษ

"เอ๊ๆ ท่านลุงแฟร์ ทำไมท่านถึงมาอยู่ที่นี่..." มาร์ธาตะลึง
พริ้งเพริดจนพูดไม่ออกไปแล้ว

แฟร์ที่อยู่ตรงหน้าสวมชุดของพนักงานร้านดอกไม้ รูปร่าง
สูงใหญ่ดูไม่เข้ากับร้านนัก ดวงตากลมโตวิ้งวิ้งแบบสาวน้อยมองเธอ
ปริบๆ มือทั้งสองข้างถือดอกไม้ช่อใหญ่ เหมือนกับว่าเพิ่งจัดดอกไม้
ที่ถูกคำสั่งเอาไว้เสร็จ

โอ ช่างเป็นการจับคู่ที่แปลกประหลาดไม่เข้ากันเอาเสียเลย!

แฟร์เห็นว่าคนที่เข้าร้านมาคือมาร์ธาก็แปลกใจไปชั่วขณะ
จากนั้นก็เกาศีรษะแกรกๆ บอกด้วยท่าที่เขินๆ "ท่านเจ้าแห่งดวงจิต
บอกว่าถ้าจะใช้ชีวิตอยู่ที่นี่ก็ต้องทำงานให้เป็นกิจจะลักษณะ เพราะ
ฉะนั้นข้าก็เลยมาทำงานที่ร้านดอกไม้"

"...หะ...ทำไมถึงเลือกมาทำงานที่ร้านดอกไม้ล่ะ ด้วยร่างกาย
กับฝีมือของท่านลุงแฟร์น่าจะทำงานพวกบอดีการ์ดอะไรทำนองนั้น
มากกว่าไม่ใช่หรือ" มาร์ธาไม่เข้าใจ

ดูสิ นึกภาพที่แฟร์ใส่ชุดสูทสีดำบวกกับแว่นกันแดดเท่ๆ แล้ว
ก็โบหน้าเครื่องขีมิที่ไว้รอยยิ้ม คิดดูว่าจะมีมาดของบอดีการ์ด
มืออาชีพแค่ไหน! แถมยังไม่ต้องตกใจกับดวงตากลมโตแบบสาวน้อย
คุณั้นด้วย สมบูรณ์ไร้ที่ติสุดๆ

แต่ภาพลักษณ์ของพนักงานร้านดอกไม้ในตอนนี้ดู...ละมุน
นุ่มนวลเกิน!

แฟร์เหมือนได้ยินเสียงในใจของมาร์ธา เขาทำท่าแปลกๆ แล้ว
อธิบายอย่างอ่อนใจ "ความจริงแล้วข้าเป็นพวกสันตินิยม ข้าไม่ชอบ
งานที่มีแนวโน้มต้องใช้กำลัง"

"...แล้วเหตุผลที่ท่านเลือกร้านดอกไม้คืออะไร?"

พอพูดถึงร้านดอกไม้ ท่าทางของแฟร์ก็เปี่ยมล้นไปด้วยความสุข

"ร้านดอกไม้ดีมากๆเลย! ตอนอยู่ที่เผ่าหมีข้าแทบไม่มีโอกาสได้เห็นดอกไม้มานานาพรรณแบบนี้ ส่วนใหญ่จะถูกหิมะปกคลุมไปหมด ไม่งั้นก็เป็นเพราะมีชาวเผ่ากระต๊องมาเหยียบย่ำต้นกล้าที่อุตสาหกรรมงอกเงยขึ้นมา ข้าเสียตายมากๆเลย โชคดีที่ที่นี่มีสถานที่ดีๆ อย่างร้านดอกไม้ให้ข้าทำงานไปด้วย ทำความรู้จักกับดอกไม้พันธุ์ต่างๆไปด้วย ข้าก็เลยมาทำงานที่นี่ไง"

ได้ยินคำตอบแล้วมาร์ธาก็คิดในใจว่าที่แท้ลุงแฟร์ก็เป็นพวกชอบดอกไม้เนี่ยเอง คิดไม่ถึงจริงๆ...เอ่อ ก็จริง เหมาะสมกับสถานะของเทพแห่งธาตุดินพอดี

"จริงสิ ท่านมาที่ร้านดอกไม้ มีอะไรหรือเปล่า"

"เอ่อ...ข้า..." มาร์ธาคงหาเหตุผลไม่ได้ทันท้วงที เมื่อเธอลังเกตเห็นเงาร่างที่เหมือนอาดินัมในชุดสมัยใหม่ผลุบๆ โผล่ๆ อยู่นอกร้าน ก็จับตัวแฟร์แล้วบอกทันที "ท่านลุง ข้าอยากเห็นคนอื่นๆ ด้วยว่าพวกเขาสบายดีไหม ท่านพาข้าไปหาพวกเขาได้ไหม แต่อย่าออกไปทางประตูหน้าร้านได้ไหม"

แม้แฟร์จะไม่เข้าใจเจตนาของเธอ แต่ก็ตอบตกลงแต่โดยดี "ได้สิ ข้าไปลงงานก่อน เตี่ยวค่อยพาท่านไป"

พุดจบแฟร์ก็เดินไปลงงานกับเพื่อนร่วมงานที่เคาน์เตอร์บาร์ ส่วนมาร์ธานั้นหลบอยู่ท่ามกลางดอกไม้อย่างตื่นเต้น ภาวนาอย่าให้ตัวเองถูกพบเจอ น่าเสียตาย อาดินัมพบที่ซ่อนตัวของเธอลงแล้วและตรงดิ่งเข้ามาในร้านดอกไม้ทันที

"ยินดีต้อนรับครับ ไม่ทราบว่าจะต้องการ...เอ๊ะ?"

แฟร์ที่ตรงเข้าไปต้อนรับลูกค้าชะงักไปครู่หนึ่ง คิดไม่ถึงว่าอาดินัมจะปรากฏตัวที่โลกนี้

อาดินัมเองก็คาดไม่ถึงว่าจะเจอเทพหมีแฟร์ในร้านดอกไม้

14 Magic Touch สัมผัสรักร้อนซ่อนรัก ภาคพิเศษ

ชายหนุ่มมองไปทางที่มารธาซ่อนตัวอยู่ที่ แต่เธอหายตัวไปแล้ว
อาตี๋นมขุนตัวเองที่พลาดโอกาสจับตัวเธอไป หันร่างจะออกไป
ตามหามารธาต่อ

แฟร์รี่ร้องเรียกอาตี๋นมไว้ "พวกท่านเล่นเกมอะไรกันอยู่เนี่ย
รีบร้อนกันจริง"

อาตี๋นมจึงเพิ่งรู้สึกตัวว่าตัวเองยังไม่ได้ทักทายเทพหมีแฟร์รี่
บวกกับเมื่อครู่นี้ก็ดันปล่อยให้มารธาหนีไปได้ ยิ่งทำให้เธอมีโอกาส
เจออันตรายมากขึ้น ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจอธิบายทุกอย่างกับแฟร์รี่
ด้วยหวังว่าจะได้รับความช่วยเหลือจากอีกฝ่าย

หลังจากอธิบายกันแล้ว แฟร์รี่รับปากกับคำร้องขอของอาตี๋นม
โดยไม่มีอึดออด

"เรื่องนั้นไม่มีปัญหา ข้าจะเรียกพรรคพวกคนอื่นๆ ให้มา
ช่วยกันตามหาทันที ถ้าท่านเจอนางแล้วก็ติดต่อมาทางโทรศัพท์มือถือ
นะ" แฟร์รี่บโทรศัทพ์มือถือออกมา ทันใดนั้นก็นึกขึ้นได้ว่าอาตี๋นม
ไม่ใช่คนของโลกนี้จึงเอ่ยถามอีกฝ่าย "เจ้า...มีมือถือใช้ไหม"

อาตี๋นมล้วงโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋าเสื้อ "ท่าน
เจ้าแห่งดวงจิตให้มือถือกับพวกเราไว้ วิธีใช้ก็เรียนกันไปแล้ว ช่วย
บอกเบอร์โทรของท่านกับข้าด้วย มีอะไรข้าจะติดต่อท่านอีกที"

หลังจากทั้งสองแลกเปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์กันแล้วก็แยกย้ายกันตามหา
มารธาทันที

อีกด้านหนึ่ง มารธาที่เรียนรู้การเคลื่อนย้ายหายตัวกำลังนั่ง
ตะลึงอยู่บนโซฟารับรองในร้านอาหารที่มิกลีนอายุแบบต่างถิ่นอย่าง
ชัดเจนและมีเนื้อที่ไม่ใหญ่มากนัก

สไตล์การตกแต่งคุ้นจริงๆ!

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะยังไม่ถึงเวลาเปิดร้านหรือเปล่า ที่นี้จึงไม่มีลูกค้ากับพนักงานเลย อีกทั้งร้านอาหารร้านนี้ก็ไม่มียกฉัตรปิดราวกับเชื่อมั่นในระบบความปลอดภัยของยานี้เอามากๆ จนไม่กลัวถูกขโมยขึ้นร้าน

คิดอยู่ครู่หนึ่งมาร์ธาจึงตัดสินใจสำรวจร้านเสียหน่อย มองดูเครื่องเรือนตกแต่งที่คุ้นตาเหล่านั้นว่าจะเหมือนกับที่เธอคาดเดาหรือไม่

ปรากฏว่าเป็นอย่างที่เธอคิดไว้จริงๆ...เป็นตราสัญลักษณ์ของเผ่าหมาป่ากับเผ่านกอินทรีนี่นา!

ทำไม?! เพราะอะไรร้านนี้ถึงมีตราสัญลักษณ์ของเผ่าหมาป่ากับเผ่านกอินทรีได้ล่ะ?

ถ้าเป็นเพราะเจ้าของร้านชื่นชอบสไตล์ต่างชาตก็ไม่น่าจะตกแต่งร้านอาหารร้านหนึ่งให้มีสไตล์ของเผ่าหมาป่ากับเผ่านกอินทรีที่เธอคุ้นเคยได้ราวกับถอดแบบมาขนาดนี้นี่นา!

เวลานี้เสียงกระดิ่งตรงประตูพลันดังขึ้น มาร์ธาหันไปมองที่ประตูก็สบตาเข้ากับชายหนุ่มสองคนที่ถือวัตถุดิบทำอาหารเต็มมือเข้ามาพอดี

"..."

"..."

"อีเกิ้ล? โวลฟ์?" มาร์ธาเรียกเหมือนไม่ค่อยแน่ใจ

โทษเธอไม่ได้ที่เธอไม่แน่ใจ ใครให้เธอชินเฉพะาคูณลุงแฟร์ในร่างมนุษย์เท่านั้นล่ะ เธอไม่มีความทรงจำกับคนอื่นๆ ในร่างมนุษย์เท่าไรเลย! แต่อย่างน้อยก็ยังแยกออกได้ว่าใครคืออีเกิ้ล ใครคือโวลฟ์

เหมือนกับว่ารูปร่างหน้าตาของชาวเผ่าแต่ละเผ่าต่างมีส่วน

16 Magic Touch สัมผัสรั้นซ่อนรัก ภาคพิเศษ

คล้ายกับเทพประจำเผ่าไม่มากก็น้อย ฉะนั้นเธอไม่น่าจะจำคนผิด
ชายหนุ่มทั้งสองมองหน้ากันก่อนจะบอกว่า "...ลูกหลานของ
เอสเธอร์ ทำไมท่านถึงมาอยู่ที่นี่ได้"

"เอ่อ ก็...เผลอคเค็ลื้อนย้ายหายตัวมาที่นี่โดยไม่ทันระวังนะ"
มาร์ธาบอกเขินๆ

ชายหนุ่มทั้งสองพยักหน้า ยกวัตถุดิบทำอาหารของตัวเองไป
วางเรียบร้อย อีเกิ้ลหยิบแก้วมารินน้ำให้มาร์ธาแล้วถาม "ท่านกินข้าว
แล้วหรือยัง"

"เอ๋?" มาร์ธาเหลือบมองนาฬิกาบนฝาผนังที่บอกเวลาเก้าโมงครึ่ง
เมื่อพบว่ายังไม่ถึงเวลาเมื่อเที่ยงจึงรีบตอบอีกฝ่ายไป "อ้อ...ข้ากินแล้ว"

"อุตสาหกรรมที่นี่ทั้งที่ จะอยู่กินมือเที่ยงใหม่ จะได้ถือโอกาส
ถามไถ่สถานการณ์ในช่วงนี้กันด้วยเป็นไง" โวลฟ์เพิ่งจะคุยโทรศัพท์
เสร็จจึงเก็บโทรศัพท์มือถือพร้อมเสนอแนะ

มาร์ธาซึ่งใจครุ่นหนึ่งก่อนจะพยักหน้าตอบรับข้อเสนอมือของโวลฟ์
หลังจากพูดคุยกันอยู่พักหนึ่ง มาร์ธาก็เข้าใจแล้วว่าร้านนี้มีความเป็น
มาอย่างไร

เหมือนกับที่แฟร์บอกก่อนหน้านี้ ถ้าอยากใช้ชีวิตบนโลกนี้
ก็ต้องมีอาชีพที่ถูกกฎหมาย เดิมทีอีเกิ้ลตั้งใจจะเป็นนายพราน แต่
เสียชีวิตที่ปัจจุบันไม่นิยมอาชีพนายพรานกันแล้ว ต่อให้เป็นพราน
ก็น่ากลัวว่าอาจถูกหมายจับเพราะล่าสัตว์สงวน แบบนั้นก็จะขัดต่อ
คำแนะนำของคูแอนด์ ร็อกซี ดังนั้นพวกเขาจึงตัดสินใจเปิดร้านอาหาร
เป็นพ่อครัว

แน่นอน เงินทุนและทำเลสำหรับทำธุรกิจมีคูแอนด์ ร็อกซีเป็น
ผู้ให้การสนับสนุน เมื่อร้านอาหารมีรายได้มั่นคงแล้วจึงค่อยๆ คืน
เงินทุนและค่าเช่าร้าน หรือซื้อที่ดินของร้านนี้ไว้เอง

แต่ว่าร้านมีแบบนี้เหมือนร้านอาหารลิ้มรสที่เร้นกายอยู่ในเมืองใหญ่ หากวันไหนที่โวลฟ์ไม่ยอมรับลูกค้า ไม่ว่าลูกค้าจะหาร้านนี้ยังไงก็จะหาไม่เจอราวกับถูกผีบังตา นับว่าเป็นร้านอาหารที่มีเอกลักษณ์ไม่เหมือนใคร

จุดนี้ทำให้มาร์ธานึกแย้งในใจ

...ดูจากวิธีการทำงานลักษณะนั้น น่ากลัวว่าคงไม่มีทางคืนเงินทุนทำธุรกิจให้คุณอาร็อกซีได้แน่ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องชื่อที่ดินของร้าน

"แล้วท่านกลับมาที่นี่ได้อย่างไร ตัดสินใจอยู่ที่โลกแห่งทรายแล้วไม่ใช่หรือ" โวลฟ์ถาม

ไม่ถามยังดี พอถูกถามแล้วมาร์ธาก็จูนก็ก

"ขึ้นไม่กลับมา ต้องรอให้ถูกคลุมถุงชนจริงๆ ก่อนหรือไง?"

"คลุมถุงชน?" อีเกิ้ลกับโวลฟ์โพล่งออกมาเป็นเสียงเดียวกัน

"ใช่ ถูกคลุมถุงชน!"

มาร์ธาเหมือนไม่มีที่ให้ระบายโทสะของตัวเอง เธอพูดพลาโมโอดครวญที่ถูกบังคับให้แต่งงานออกมาในจิตใจเดียว สุดท้ายก็ขอให้พวกเขาช่วยหาเหตุผล มีใครที่ไหนถูกบีบให้แต่งงานกับหัวหน้าของแต่ละเผ่าแบบนี้กัน!

คาดไม่ถึงว่าโวลฟ์จะระเบิดเสียงหัวเราะอย่างไม่เกรงใจ ส่วนอีเกิ้ลนั้นผุดรอยยิ้มสุภาพกว่า

"ลูกหลานของเอสเธอร์ ท่านจุ่มหัวหน้าแต่ละเผ่ามาตั้งนานแล้วไม่ใช่หรือ เพิ่งมาโมโหเอาตอนนี้ไม่สายไปหน่อยหรือ" โวลฟ์หัวเราะ

"ใครบอกว่าข้าจุ่มหัวหน้าแต่ละเผ่ากัน?! ข้าปฏิบัติกับพวกเขาแบบพี่น้องอย่างเท่าเทียมกันต่างหาก! ทำไมถึงบอกว่าข้าจุ่ม

18 Magic Touch สัมผัสรักร้อนซ่อนรัก ภาคพิเศษ

พวกเขาละ!" มาร์ธาโต้แย้งอย่างขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

"พฤติกรรมของท่านก็เป็นการประกาศแล้วว่าท่านกำลังจู่โจมหัวหน้าของแต่ละเผ่า! ไม่งั้นพวกเขาจะตั้งหน้าตั้งตาอยากเป็น 'คนรักในฮาเร็ม' ของท่านได้ยังไง" พูดแล้วโวลฟ์ก็อดหัวเราะเสียงดังอีกไม่ได้

"..."

"ความจริงนั่นก็เป็นเพราะเสน่ห์ของท่าน มีแต่ผู้หญิงเจ้าเสน่ห์เท่านั้นที่จะดึงดูดให้ชายหนุ่มมากความสามารถกลุ่มหนึ่งยอมอยู่ใต้อาณัติด้วยความเต็มใจ" โวลฟ์ยิ้มเจ้าเล่ห์ "ท่านคิดดูสิ ท่านเสียสละเพื่อพวกเขามากมาย ไม่รู้ว่าทำให้พวกเขาซาบซึ้งตื่นตันไปเท่าไรตอนนี้ก็หนีมาแล้วบอกว่าไม่ต้องการพวกเขาแล้ว ท่านคิดว่าจะสลัดพวกเขาได้ง่ายๆ แบบนี้หรือ"

มาร์ธาโกรธจนพูดไม่ออก

...ผลสรุปแบบนี้ พูดไปพูดมากก็เป็นความผิดของเธอทั้งนั้น!

บ้าที่สุด เธอจะไปขอให้คุณอารีอกซีช่วยกำจัดเสน่ห์ที่เบ่งบานจนผิดปกติของเธอซะ!

"อ้อ ลืมบอกว่าคนที่มารับท่านมาถึงแล้ว" โวลฟ์แยมรอยยิ้มแล้วชี้ไปทางกลุ่มชายหนุ่มนอกประตูที่มาร์ธากำลังหนีสุดชีวิต

มาร์ธาหันไปมองก็เห็นพวกอาตินัมกำลังเปิดประตู เธอเสกพลังจะเคลื่อนย้ายหายตัวโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง แต่กลับถูกอีเกิ้ลที่อยู่ข้างๆ ชัดขวาง

"ลูกหลานของเอสเธอร์ ท่านกลับไปกับพวกเขาแต่โดยดีเถอะ"

"อีเกิ้ล ปล่อยมือ" มาร์ธาหรีตาลง บอกด้วยน้ำเสียงมีโทสะ

โวลฟ์เห็นมาร์ธามีท่าทีจะใช้วาจาประกาศตีเกล็ดฝ่าฝืนหนึ่ง ออกมาปิดปากเธอไว้ ชัดขวางไม่ให้เธอควบคุมพวกเขา

ขณะที่พวกอาตินัมเดินเข้ามาในร้าน และมาร์ธาก็ถูกจำกัดการเคลื่อนไหวนั้น จู่ๆ ก็มีชายหนุ่มคนหนึ่งปรากฏกายต่อหน้าเธอ แล้วผลักอื้ก็ถอยออกไป รุ่งเธอเข้าไปในวงแขนแล้วพาเธอหายตัวไปต่อหน้าทุกคน

เมื่อพลาดโอกาสทองไปอีกครั้ง ทุกคนก็ตะลึงงัน ไหงปล่อยให้เธอหนีไปได้อีกแล้ว!

"ใคร เมื่อคืนนั้นใคร?!"

"...คนคนนั้นคือสกอร์ปิอ้อ"

"..."

คำตอบนั้นเหมือนจะทำให้พวกอาตินัมไม่เข้าใจจึงอดเค้นถามไม่ได้

"สกอร์ปิอ้ออยู่ข้างเราไม่ใช่หรือ เพราะอะไรถึงช่วยมาร์ธาหนีล่ะ"

"นั่นเพราะต้องการให้เวลาพวกท่านทบทวนอีกนิด"

เสียงของรีเจียวดังมาจากประตู ทุกคนต่างตตะลึงงันที่เธอปรากฏตัวอยู่ที่นี้

"องค์มหาเทพ!"

รีเจียวผงกศีรษะเล็กน้อยเป็นเชิงรับคำทักทาย แล้วพูดเข้าประเด็นกับพวกอาตินัมทันที

"ท่านเจ้าแห่งดวงจิตให้คำแนะนำว่าเรื่องครั้งนี้เกิดขึ้นเพราะพวกเจ้า ตามหลักแล้วพวกเจ้าต้องเป็นคนแก้ แต่ปัญหาส่วนหนึ่งก็เกิดจากเอสเธอร์ เพราะฉะนั้นพวกเราเองก็ต้องยื่นมือช่วยพวกเจ้าสักหน่อย"

ได้ยินชื่อ 'เอสเธอร์' แล้ว ทุกคนก็อดสนใจไม่ได้ เขาก่อเรื่องอะไรกันแน่ ถึงได้ทำให้ท่านเจ้าแห่งดวงจิตขอให้มหาเทพรีเจียวออกหน้าช่วยเหลือ

ทว่าอีเกิ้ลกับโวลฟ์กลับแสดงสีหน้าแปลกใจ แน่แน่นอนว่าสาเหตุย่อมเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นจากพวกเขาออกจากโลกแห่งทรายแล้ว มหาเทพรีเจียวากับเทพมารอาจีฟินไปคิดบัญญัติกับเอสเธอร์

...นั่นเป็นขั้นตอนกระบวนการที่แปลกประหลาดมหัศจรรย์

เว้นเรื่องที่เทพทั้งสองบุกไปขอเหตุผลกับเอสเธอร์ด้วยสภาพโมโหโกรธาอย่างไว้วัดก่อน เมื่อพวกเขาทั้งสี่เห็นเอสเธอร์เดินไปหาเทพทั้งสองที่กำลังจะระเบิดความเดือดดาลอย่างไม่ทุกขวิธอน และพูดอะไรบางอย่างด้วยท่าที่เรียบนิ่งแล้ว ความโกรธเกรี้ยวของทั้งสองก็มลายหายวับไปทันที สีหน้านิ่งอึ้งไม่พูดอะไร เหมือนกับว่าเอสเธอร์พูดอะไรให้ตะลึงงัน

จากนั้นเอสเธอร์ก็หยิบวัตถุเล็กๆ ขึ้นหนึ่งจากออกเสื่อออกมา ให้เทพทั้งสองดู รีเจียวกับอาจีฟินถึงกับมีท่าที่ตะลึงพรึงเพริด โดยเฉพาะอาจีฟิน เขาแทบจะอยากแย่งสิ่งที่อยู่ในมือเอสเธอร์มา

สุดท้ายเอสเธอร์ก็พูดอะไรบางอย่างกับเทพทั้งสองอีก แม้เทพทั้งสองจะไม่เต็มใจนักแต่ก็จบนปัญญา จึงต้องไปจากที่นั่นตามคำแนะนำของเอสเธอร์

ส่วนเรื่องที่เอสเธอร์พูดอะไรไปนั้น พวกเขาทั้งสี่ไม่กล้าเงี่ยหูฟัง ฉะนั้นจึงไม่รู้ว่าความจริงเป็นอย่างไร

รีเจียวไม่สนใจเทวทูตของตัวเอง บอกด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่งว่า "ถ้าพวกเจ้าอยากได้มารัธามาครองอย่างราบรื่น ทางที่ดีก็จงทำตามที่ข้าบอก มิฉะนั้นต่อให้จับตัวนางได้ นางก็จะหาทางหนีจากพวกเจ้าอยู่ดี"

ได้ยินแล้วพวกอาตี๋นั้นก็ตั้งใจฟังทุกถ้อยคำหลังจากนั้นของรีเจียว หลังจากฟังจบแล้วพวกเขาก็เริ่มดำเนินการตามที่รีเจียวชี้แนะ

หลังจากทั้งหกคนไปแล้ว รีเจียวจึงเบนสายตาไปมองอีเกิ้ลกับ
โวลฟ์ที่นั่งเงียบไม่พูดจา

"อย่าบอกอาจีพินว่าข้ามาที่นี่ เข้าใจไหม"

อีเกิ้ลกับโวลฟ์มองหน้ากันเล็กน้อย ขณะกำลังจะอำปากพูด เสียง
หึ้มมกระริ่มของอาจีพินก็ดังขึ้นจากด้านหลังของรีเจียวา

"มีมี...เจ้าพยายามหนีข้าก็เพื่อช่วยเจ้าเอสเธอร์นั่นหรือ เจ้า
ลืมแล้วหรือว่าหมอนั้นทำอะไรไว้กับเราบ้าง"

รีเจียวาหายตัวไปต่อหน้าต่อตาอาจีพินโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง
ฝ่ายหลังเดาะลิ้นก่อนจะหายตัวตามไปด้วย

สองหนุ่มที่ไม่อยู่ในสายตามองหน้ากันก่อนจะยิ้มเจื่อน

ดูเหมือนคนที่หนีจากคู่ชีวิตของตัวเองไม่ได้มีแค่คนเดียว

ร่างบางถูกเหยียงลงบนโซฟาในสภาพถูกมัดมือมัดเท้า มาร์ธา
ที่พูดอะไรไม่ได้เพราะถูกผ้าปิดปากเบิกตามองชายหนุ่มตรงหน้า
ไม่อยากรู้ว่าเขาจะทำแบบนี้กับเธอ

เสียงปรบมือดังขึ้น ชายแปลกหน้าคนหนึ่งเอ่ยปากชื่นชม
"สมเป็นพี่อาร์ของแมงป่องพิษ เอาคนมาให้อย่างรวดเร็วจับไวสม
ดังคำเล่าลือ"

สกอร์บีโ้ที่ถูกเรียกว่าพี่อาร์ของแมงป่องพิษยิ้มเย็นเยือก

"ไม่ต้องมากความ เงินที่ข้าต้องการเตรียมไว้แล้วหรือยัง"

ชายแปลกหน้ามองสมุนที่อยู่ด้านหลังแวบหนึ่ง อีกฝ่ายรีบเดิน
ไปหาสกอร์บีโ้แล้วเปิดคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก ด้านบนพิมพ์ไอดีกับ
พาสเวิร์ดเรียบร้อยแล้ว เหลือเพียงจำนวนตัวเลขกับเลขที่บัญชีที่
ต้องการโอน

"ตัวเลขกรอกตามใจเลย ถือว่าเป็นรางวัลที่เจ้าเอาของสำคัญ

มาให้ข้า"

สกอร์บีไอ้เหลือบมองชายแปลกหน้าด้วยสายตาเย็นชาแวบหนึ่ง ก่อนยื่นมือไปพิมพ์ตัวเลขอย่างฉับไว เมื่อแน่ใจว่าเงินถูกโอน เข้าบัญชีตัวเองแล้วจึงบอกกับชายแปลกหน้าที่ "ตอนนี้เหลือขั้นตอน สุดท้าย ให้ข้าคุยกับนางตามลำพังห่านาที่ ล่าลากันครั้งสุดท้ายแล้ว ก็นับว่าเสร็จสิ้นภารกิจ"

ชายแปลกหน้าไม่ยอมรับข้อเสนอนั้น หรือตกลงแล้วบอกว่า "เจ้าคิดจะกลับคำ?"

"นี่เป็นกฎของข้า ถ้าไม่เห็นด้วยก็ยกเลิกการค้าได้ เงินข้าก็จะคืนให้"

ชายแปลกหน้าจ้องสกอร์บีไอ้เขม็งพักใหญ่ ก่อนจะยอม ประนีประนอม "ได้ ห่านาที่ก็ห่านาที่ ข้าจะให้พวกเจ้าล่าลากันครั้งสุดท้าย เจ้าอย่าคิดเล่นตลกดิกละ ที่นี้ทางเขตอาคมไว้เรียบร้อยแล้ว การพานางไปเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้"

"ถ้าไม่ไว้ใจข้าขนาดนั้นก็ยกเลิกการค้าครั้งนี้ได้เลย" สกอร์บีไอ้บอกอย่างไม่ทุกขรัอน

พอถูกสกอร์บีไอ้ขู่แบบนี้ แม้ชายแปลกหน้าจะโกรธมาก แต่ก็กลัวจับใจว่าอีกฝ่ายจะกลับคำยกเลิกการค้าจึงพาสมุนออกไปทันที ทั้งให้สองคนอยู่ในห้องทำงานโอโถงแห่งนี้ตามลำพัง

สกอร์บีไอ้ไม่สนใจสายตาโกรธเคืองของมารธาที่จ้องตัวเอง บอกด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"อย่าโกรธที่ข้าหักหลังท่าน ข้าแค่ทำตามกฎการดำรงชีวิตของโลกนี้เท่านั้น"

มารธาที่พูดไม่ได้ตวาดในใจอย่างกราดเกรี้ยว...

กฎการดำรงชีวิตบ้าบออะไร ท่านหน้าเงินเองแท้ๆ! เจ้าสารเลว

จิตใจตกต่ำดำมืด!

"ก่อนดำคนอื่น ลองนึกภาพเรื่องของตัวเองจะเจอหลังจากนี้
ดีกว่า ถือเป็นโอกาสที่ตอนนี้ยังมีเวลาเหลือหน่อยนิด อยากถามอะไรก็ตาม
เถอะ" สกอร์ปิโด้หลุบตาบอຍิ้มๆ

ได้ยินแบบนี้มันมารัาก็สงบลงทันที สกอร์ปิโด้พุดถูก หากจะ
มัวเสียเวลาตำหนิดำทอที่เขาหักหลัง ผู้รับถามดีกว่าว่าชายแปลกหน้า
คนนั้นจับเธอเพื่ออะไร

คนคนนั้นเป็นใคร ทำไมถึงจับตัวข้า

"คนที่เกลียดท่านเอสเธอร์เข้าได้ แล้วท่านก็มีของที่เขาต้องการ
อยู่พอดี"

ข้า? ข้าไม่มีของที่เขาต้องการหรอก!

"ท่านมีของที่อีกฝ่ายปรารถนาอยากได้อย่างแรงกล้าอยู่จริงๆ"
เขาปรารถนาอะไร

"เดี๋ยวลูกก็จะรู้ว่าอีกฝ่ายต้องการอะไร"

ท่านตอบได้ไร้ความเป็นมืออาชีพเกินไปแล้วมั้ง! มารัธา
ค้อนขวับ

"ข้ามีสิทธิ์ปดงำความจริง"

...ทำไมท่านจะต้องทำอาชีพลักพาตัว

"ข้าบอกหรือว่าข้าทำอาชีพลักพาตัว" สกอร์ปิโด้ย่นถาม
แล้วท่านจับข้ามาทำไม?!

"นี่เป็นอาชีพเสริม อาชีพหลักของข้าคือพีอาร์ ประชาสัมพันธ์"
...แบบนี้แล้วยังบอกว่าไม่ได้ทำอาชีพลักพาตัวอีก!

สกอร์ปิโด้มองนาฬิกาบนฝาผนังแวบหนึ่ง ไกลจะครบห้านาที
ตามข้อตกลงแล้ว เขาบอกกับมารัธาด้วยรอยยิ้ม "ข้าจะเห็นแก่
คุณธรรมให้คำแนะนำข้อหนึ่ง ถ้าอีกฝ่ายเอาอะไรให้ท่านกิน อย่ากิน

เป็นอันขาด"

หา?

"แต่ถ้าอีกฝ่ายใช้เข็มฉีดยาฉีดเข้าร่างกายท่านโดยตรง จั๊น...
ท่านก็ภาวนาให้ตัวเองโชคดีก็แล้วกัน!"

ว่าไงนะ?!

มาร์ธายังไม่ทันได้ถาม เวลาที่ครบห้านาทีพอดี ชายแปลกหน้า
นำสมุนของเขาเข้ามาในห้อง สกอร์ปีโด้ออกไปพร้อมรอยยิ้มปริศนา
ก่อนที่ฝ่ายตรงข้ามจะเอ่ยปากไล่ ทั้งให้มาร์ธาเผชิญกับภยันตราย
ที่คาดการณ์ไม่ได้ตามลำพัง

เมื่อชายแปลกหน้านั้นใจว่าสกอร์ปีโด้ไปแล้วจริงๆ ก็ไล่สมุน
ออกจากห้องแล้วเดินไปหามาร์ธา มองเด็กสาวที่มีท่าทีหวาดกลัวแต่
พูดไม่ได้และพยายามดิ้นหนีออกห่างจากเขาแล้ว เขาก็ดึงผ้าปิดปาก
เธอลงมาพลงพูดกลั้วหัวเราะ "เหอะๆ...เราเจอกันอีกแล้ว"

มาร์ธานิ่งอึ้ง เธอกับเขาเคยเจอกันด้วยหรือ

ชายแปลกหน้าอ่านความมึนงงของเธอออก รอยยิ้มแอบจิต
พูดพรายขึ้นบนใบหน้าราวกับคุณลุงโรคจิต

"จำฉันไม่ได้แล้วหรือ ฉันเคยโน้มนำเธอตอนยังเล็กๆ ทำให้
พลังของเธอตื่นไง"

ได้ยินที่อีกฝ่ายบอก มาร์ธาจึงเริ่มนึกย้อนอย่างสงสัย คนคนนี้
เคยโน้มนำให้พลังของเธอตื่นขึ้นมาตอนเด็กหรือ

ภาพเหตุการณ์ที่พลังปะทุในวัยเด็กฉายเข้ามาในหัวทันที
ชายคนหนึ่งตั้งใจให้เธอเห็นด้านมืดของมนุษย์ ทำทายขีดจำกัดสติ
ของเธอราวกับกำลังหยอกล้อกับสัตว์ที่ดุร้าย จุดประสงค์ก็เพื่อที่
จะควบคุมความนึกคิดของเธอหลังจากเธอขาดสติจนคลุ้มคลั่ง แต่
กลับคาดไม่ถึงว่าเธอจะคลั่งจนฆ่าทุกคน...

มาร์ธาเบิกตาโพล่ง ตะลึงพรึงเพริด "คุณน่าจะตายไปแล้ว ไม่ใช่หรือ ทำไม...ถึงยังมีชีวิตอยู่"

ชายแปลกหน้าหัวเราะ "ฉันจะตายได้ยังไงล่ะ ฉันถูกคนพาตัว ออกจากที่นั่นตั้งแต่ก่อนที่เธอจะคลุ้มคลั่งแล้ว"

"...แล้วทำไมหน้าตาคุณถึงได้ไม่เปลี่ยนไปเลย" มาร์ธาถามด้วยความไม่แน่ใจ เพราะเธอจำได้ว่าหน้าตาของชายคนนั้นในวันนั้นกับวันนี้...เหมือนกันไม่มีผิดเพี้ยน เมื่อมาร์ธาเห็นอีกฝ่ายผู้ครอຍยิ้มประหลาดก็อดถามไม่ได้ "คุณ...ไม่ใช่มนุษย์?"

"การทำสัญญาให้มีชีวิตอมตะกับปีศาจ เหมือนจะไม่ใช่เรื่องยากเท่าไร เธอว่าจริงไหม"

ปีศาจ?! มาร์ธาตระหนกตกใจ เธอลืมนไปแล้วด้วยซ้ำว่าโลกนี้ยังมีปีศาจ แบบนี้ต่อให้เธอใช้พลังก็ใช้ว่าจะทำลายอีกฝ่ายได้

เนื่องจากพลังของปีศาจที่ทำสัญญาด้วยจะเป็นตัวกำหนดว่าผู้ทำสัญญาด้านทานการทำลายล้างได้ระดับไหน ถ้าหากปีศาจที่ทำสัญญากับเขามีพลังมากกว่าเธอมาก ถ้าอย่างนั้นเธอก็...อันตรายแล้ว!

"แล้วคุณจับฉันมาทำไม ฉันไม่มีสิ่งที่คุณต้องการสักหน่อย!"

"มีสิ มีแน่นอน" ชายแปลกหน้าหัวเราะรื่น "เธอได้ปราสาทโบราณจากราชอาณาจักรความมืดไม่ใช่หรือ โอนสิทธิ์การให้ปราสาทโบราณทั้งหมดมาให้ฉัน"

ได้ยินแล้วมาร์ธาก็มีงงไปหมด "แล้วราชอาณาจักรความมืดคือใคร"

ชายแปลกหน้าเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้จึงพูดยิ้มๆ ว่า "เกือบลืมนไปเลยว่าคุณนี่ไม่เรียกราชอาณาจักรความมืดกันนานแล้ว เขาก็คือบรรพบุรุษของเธอ ผู้ชายที่ชื่อเอสเธอร์"

...เอสเธอร์สารเลวจอมโฉดนั้นป่าวประกาศกับชาวบ้านไปทั่ว

เลยหรือไม่ว่าเธอมีสิทธิ์อำนาจในการใช้ปราสาทโบราณ?

ซึ่งเธอเองก็มีแต่สิทธิ์มาสเตอร์ในระบบปฏิบัติการของปราสาทโบราณในโลกแห่งทรายเท่านั้นแหละ!

มาร์ธาอดทนกับโทษะที่พวยพุ่งอยู่ในใจ มองชายแปลกหน้าด้วยสีหน้าสุขุม

"คุณเข้าใจผิดแล้ว ฉันไม่ได้รับปราสาทโบราณอะไรนั่น"

"เฮอะ ฉันสืบสถานะของเธอแล้ว เธอเป็นผู้สืบทอดของเขาและได้รับอำนาจจริงมา ขอเพียงเป็นสิ่งที่เขาสราง เธอก็มีสิทธิ์ใช้ทั้งนั้น"

"นั่นคุณควรไปจับเอสเธอร์ถึงจะถูก จับฉันมาก็ไม่มีประโยชน์! ฉันไม่รู้สักหน่อยว่าเขาสรางอะไรออกมาบ้าง แม้กระทั่งที่อยู่ก็ยังไม่รู้ด้วยซ้ำ เหมียวว่าฉันเป็นทายาทผู้สืบทอดของเขาแบบนี้ก็ไม่ถูกมั้ง" มาร์ธาหยิ่งเชิงเกลี้ยกล่อมอีกฝ่าย "ไม่ว่าถ้าเอสเธอร์รู้ว่าฉันถูกจับ อาจยกเลิกสิทธิ์ทั้งหมดของฉัน..."

พูดยังไม่ทันจบ ชายแปลกหน้าก็เผยสีหน้าดุตันราวกับได้ยินสิ่งที่เขาไม่อยากได้ยินมากที่สุด ก่อนจะคว้าไหล่มนของมาร์ธาไว้แน่น พลางกัดฟันกรอด "ฉันไม่มีทางเลือกยให้เขามีโอกาสทำลายของที่ฉันได้มาอย่างยากลำบากแน่!"

ชายแปลกหน้าล้วงขวดเล็กๆ ออกจากอกเสื้อแล้วเปิดออกด้านในบรรจุยาเม็ดจำนวนไม่น้อย เขาหยิบมาเม็ดหนึ่งแล้วบังคับให้มาร์ธากลืนลงไป แต่เธอคายมันออก

เห็นดังนั้นเขาก็หยิบออกมายัดใส่ปากของมาร์ธาอีกเม็ด เด็กสาวก็พ่นมันออกมาอีก หลังจากเหตุการณ์นี้วันเข้าไปข้ามหลายรอบในที่สุดชายแปลกหน้าก็บันดาลโทษะ

"พูดดีๆ ไม่ชอบ ต้องให้ใช้ไม้แข็ง!" ชายแปลกหน้าตวัดมือ

ตบมารธาไปขาดหนึ่ง ก่อนจะถูกไปหยิบกล่องสี่เหลี่ยมยาวกล่องหนึ่ง
ในตู้นิตราัย ช่างในนั้นเป็นเข็มฉีดยากับยาขวดเล็กที่สกอร์บีไอ้พูดถึง
ก่อนไป

เขาใช้เข็มฉีดยาสูดของเหลวในขวดเล็กๆ จนหมดแล้วเดิน
ไปหามารธา ไม่สนใจท่าทีของเธอที่ลุกจากโซฟาแล้วตะเกียกตะกาย
หลบหนี เขาก็เข็มฉีดยาลงบนแขนเรียว ฉีดของเหลวเข้าไปในร่างกาย
ของเธออย่างไม่พูดพร่ำทำเพลง

ไม่นานมารธาก็รู้สึกขาไปทั่วร่างและใจสั่น สติเริ่มเลือนราง
ชายแปลกหน้าลากเธอขึ้นไปบนโซฟาแล้วบีบคางมนของเธอขึ้นบังคับ
ให้สับตาเขา มารธาได้ยินอีกฝ่ายพิมพ์คำถ้อยคำแปลกๆ แ่ววๆ เหมือน
กับว่าอีกฝ่ายกำลังพยายามล้างสมองเธอ!

ด้วยถ้อยคำที่ยาวขึ้นเรื่อยๆ ของชายแปลกหน้า มารธาเหมือน
ถูกลบข้อมูลสำคัญออกมาจากสมอง ความทรงจำเริ่มเลือนราง

ความทรงจำในวัยเด็กหายไป

ความทรงจำที่ทะเลาะไปยังโลกต่างมิติในวันที่อายุครบสิบหกปีก็
หายไปด้วย

ความทรงจำที่ได้พบกับอาดินัมหายไปแล้ว

ความทรงจำที่เดินทางไปผ่านกอินทรีเป็นเผ่าแรกเพื่อทำพิธี
รับรองจนได้เจอโมราโกกับมาซัคสูญญัติน

ตามมาด้วยความทรงจำที่ได้เจอมีคาดี...พาเนียร์...รวมถึงซิลด์
พี่ชายบุญธรรมของเธอ

ความทรงจำที่เธอกลายเป็นเทพีแห่งดวงดาว ออกจากโลก
แห่งทรายและกลับมายังโลกใบเดิมเพื่อหลบหนีการถูกคลุมถุงชนต่าง
หายไปอย่างหมดสิ้น

สุดท้ายคือความทรงจำที่เธอเจอพวกอาดินัมที่ตามเธอมาจาก

28 Magic Touch สัมผัสรักร้อนซ่อนรัก ภาคพิเศษ

โลกแห่งทรายที่ร้านอาหารของอีเกิดกับโวลฟ์ก็เริ่มเบาบางลง
ไม่...ไม่นะ...เธอไม่ยอมยกสูญเสียความทรงจำที่มีค่าของเธอไป...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)